

Sag at komme til et Resultat, som efter uvildigt Skøn er retfærdigt og forsvarligt.

Der har fra forskellige Sider været talt om den glidende Skala, og der har været talt baade for og imod denne. Der har bl. a. været udtalt Frygt for, at der kunde komme et stærkt Pristfald, saa at de Grundlønninger, der nu bliver normeret, tilligemed de foreslaaede Alderstillæg vilde blive for store i Sammenligning med de økonomiske Forhold, den almindelige Befolkning lever under. Fra anden Side har der været talt om, at der kan blive Fare for yderligere Prisforhøjelse, saaledes at Forhøjelsen, der kan naas gennem Dyr-tidstillæget, ikke bliver tilstrækkelig. Jeg tror, at hele dette Spørgsmaal bedst kan ordnes ved, at man i Loven indsætter en Bestemmelse om, at den skal revideres om 3, 4 eller maaske 5 Aar; saa vilde man til den Tid i alt Fald kunne være noget mere paa det rene med, hvorledes Forholdene har udviklet sig, og der vilde til den Tid kunne foretages de paakrævede Ændringer.

Der er et Par enkelte Punkter vedrørende det foreliggende Forslag, jeg gerne vil omtale. Det ene angaar Forsørgertillæget. Om dette Spørgsmaal foreligger desværre ikke nogen Indstilling fra Lønningskommissionen som Helhed, og dette beklager jeg. Det fremgaar af Betænkningen, som Lønningskommissionen har afgivet, at der i Lønningskommissionen har været Flertal for et Forsørgertillæg, men dette Flertal er alligevel ikke naaet til at afgive noget bestemt Forslag, og det foreliggende Forslag indeholder da heller ikke noget derom. Jeg vil ønske, at det Udvalg, som Forslaget skal henvises til — det bliver rimeligvis Lønningsudvalget —, maa naa til en Løsning paa dette Omraade, saaledes at der allerede til anden Behandling kan foreligge Forslag om Forsørgertillæg. Jeg har den Opfattelse, at der indenfor de forskellige Partier er en stærk Stemning for Gennemførelsen af dette Retfærdighedskrav. Jeg billiger Kravet om lige Løn for Mænd og Kvinder, men dette Krav kan godt forenes med Kravet om Forsørgertillæg, thi Kvinder i Statens Tjeneste kan jo ogsaa være Forsørgere. Der er intet i Vejen for, at Enker kan være i Statens Tjeneste, og at de har Forsørgerpligt overfor Børn. Forslaget om Forsørgertillæg vil altsaa lige saa vel komme Kvinder som Mænd til gode, og det er et berettiget Krav. Hvis dette berettigede Krav ikke imødekommes, er der en hel Del Stats-tjenestemænd, som baade vil komme til og ogsaa vil føle, at de kommer til at sidde

ved den nederste Bordende. Det er klart, at Ikke-Forsørgere — ugifte og de Familier, hvor der ikke er Børn — vil med samme Løn komme paa en helt anden Løvefod, vil blive en Slags Overklassemenesker i Sammenligning med dem, der har en stor Børneflokk. Det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) talte om, at Tjenestemændene fremtidig ikke vilde faa Raad til at gaa i Teater, eller lignende. Jeg vil sige, at de Tjenestemænd, som ikke har Forsørgerpligt, vil maaske faa Raad til det, men Forsørgerne vil ikke faa Raad til at søge Oplivelse og Oplysning af aandelig Art. Det vil skabe Utilfredshed, og det vil efter min Mening skabe en berettiget Utilfredshed. Jeg er ikke bange for den Utilfredshed med dette Lovforslag, som er uberettiget — den undgaar vi ikke —, men jeg er bange for at gaa med til at vedtage et Lovforslag, som kan skabe berettiget Utilfredshed fra Tjenestemændenes Side. Desuden er Principet jo i Virkeligheden anerkendt paa et enkelt Punkt i det foreliggende Forslag, nemlig hvad angaar Enkepensionen, idet der der tillægges et Beløb for hvert Barn under 18 Aar. Der er i Lønningskommissionens Betænkning antydnet forskellige Maader, hvorpaa dette Forsørgertillæg kunde ordnes. Jeg saa helst, om det kunde blive ordnet paa den Maade, at Alderstillægene blev noget mindre for dem, der ikke var Forsørgere, og til Gængeblev blev forhøjet noget for dem, der var Forsørgere. Dette kunde ganske sikkert ordnes indenfor de finansielle Rammer, som Forslaget her har; jeg haaber derfor ogsaa, at den højtærede Finansminister heller ikke vil være uvillig til at gaa ind paa, at det ordnes paa en saadan Maade.

Der er en anden Enkelthed i Lovforslaget, som jeg gerne vil omtale, og som har været nævnt af det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (Stilling) og af det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen). Det drejer sig om et Punkt, som efter min Mening er af betydelig saglig Vigtighed, men som paa den anden Side ikke har nogen synderlig finansiell Betydning, nemlig Statsseminarielærernes Løn. De paagældende Lønninger omtales i Lovforslagets § 1115. Indtil 1891 var der ikke nogen virkelig rationel Ordning af Seminarielærernes Løn eller af Seminarielærernes Forhold i det hele. Ved Loven af 1891 indførtes ensartede Lønninger for Statsseminarielærerne; tillige fik de ved den Lejlighed den Fjer i Hatten, at de fik kongelig Udnævnelse. Nu vil jeg for mit